

[Landbrugsministeren.]

dagen i fornødent omfang, kan jeg ikke se, hvorfor jeg nu i efteråret, hvor jeg ikke mener, der er det samme saglige grundlag derfor, skulle fremsætte et forslag, som jeg på forhånd ved der ikke er mulighed for at få gennemført.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at landbruget bør have den gennemsnitlige eksportpris på hjemmemarkedet. Dertil vil jeg gerne sige: det lyder meget godt, men jeg føler mig ingeniunde sikker på, at det standpunkt kan holde til enhver tid. Vi vil kunne komme ud i situationer, hvor det vil være rigtigt at betale højere pris på hjemmemarkedet, end der opnås ved eksport, sådan som i 30'erne, og i andre situationer, hvor vi, som under krigsårene, må sætte en lavere pris for smørret på hjemmemarkedet end gennemsnitseksportprisen, så jeg føler mig ingeniunde sikker på, at dette dogme, selv om det kan forsvares nu, i det lange løb kan holde. Men det er der selvfølgelig ingen grund til at drøfte i lange baner, for der er ingen, der ved, hvordan det vil forme sig i fremtiden; jeg har blot ment, det var nødvendigt for mig at sige, hvordan jeg ser på dette forhold:

Det ærede medlem hr. Aksel Møller holdt en meget lang tale. Jeg finder ingen anledning til at følge denne tale i alle dens faser og svare på alt det, som der blev fremført. At tale om forslag, som finansministeren vil fremsætte, og om lønforhandlinger mellem finansministeren og tjenestemændene — forhandlinger, som endnu ikke er foregået —, det finder jeg ikke, tiden er til her. Jeg har ikke noget at indvende imod det, som det ærede medlems udtalelser mundede ud i, at dette lovforslag skulle behandles sammen med de to lovforslag, jeg har fremsat i dag, for at man kan få en samlet drøftelse af disse tilskudsordninger i et udvalg. Det samme forslag blev også fremsat af det ærede medlem hr. Aage Fogh; ingen har modsagt det, og også jeg mener, det vil være rigtigt.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller stillede mig to spørgsmål, som jeg dog finder det nødvendigt at svare på, nemlig, om jeg troede, flæskerationen kunne sættes op i en nær fremtid, og om mælkens kvalitet kunne forbedres, så at vi igen får den med dens naturlige fedtindhold. Det tør jeg ikke love, for jeg vil ikke love mere, end hvad jeg føler mig overbevist om jeg kan holde. Det ærede medlem må huske på, at de ordninger, vi har på de to områder, har jeg arvet efter min forgænger. Det er ordninger, der blev vedtaget sidste efterår, og da mente man, det var nødvendigt at sætte flæskerationen så

lavt og forringe mælkens kvalitet for derigennem at opnå mulighed for større eksport, og jeg føler mig ingeniunde sikker på — selvom det prismæssigt ikke ville betyde så forfærdelig meget for befolkningen, om man tog disse varer med —, at vi i den kommende tid, af hensyn til vor eksport, har råd til at sætte flæskerationen op og forbedre mælkens kvalitet. Det er muligt, at det kan lade sig gøre, men som forholdene har formet sig i det sidste års tid, føler jeg mig ikke sikker på, at det ville være forsvarligt af hensyn til balancen mellem eksport- og importindtægter. Men jeg skal tilføje, at noget af det, som jeg anser for mest nødvendigt og vigtigt at give befolkningen i den kommende tid, hvis vi får råd til det, er selvfølgelig først og fremmest, at mælken leveres som den kommer fra kørerne, og ikke som nu med et mindre fedtindhold. Det er konsekvensen af den lovgivning, der blev indledt i efteråret 1947, og som i høj grad var en følge af den dårlige høst. Den bedre høst i år har allerede nu givet mulighed for en række ændringer og lempelser med hensyn til brød og gryn, som jeg synes var mere nødvendige end en lempelse i begrænsningen af flæskeforbruget, selvom jeg naturligvis ønsker, at vi så snart som muligt kan komme tilbage til friere forhold her.

Det ærede medlems lange tale sluttede med, at hvis man ville følge ham — jeg er nu ikke rigtig klar over, hvor det ærede medlem vil hen; man fik nok nogle udtalelser, men ikke noget konkret forslag —, ville det betyde en besparelse på alle disse tilskudsordninger på en trediedel. Men vi må være klar over, at denne trediedel bliver ikke en besparelse for befolkningen; der bliver nogen, der skal betale, det kommer man ikke uden om. Kan der findes en metode, hvorved de, der er vanskeligt stillede, opnår lettelser, er jeg naturligvis rede til at forhandle om det, men at sige til befolkningen, at hvis vi laver tilskudsordningerne om, som det ærede medlem ønsker, sparer den en trediedel, det hører ingen steder hjemme; der kan kun blive tale om en omlægning, så nogle kommer til at betale mere og andre mindre. Men derfor kan det godt være, det er rimeligt — det har jeg intet imod, tværtimod —, at man drøfter hele sagen i et udvalg.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at England betaler for lidt for smørret i forhold til tredieland. Deroverfor vil jeg gerne sige, at når man vil bedømme disse forhold, må man selvfølgelig ikke alene se på de priser, vi får for, hvad vi sælger, men også i høj grad på de priser, vi betaler for de varer, vi køber. Der er en række forskellige lande, som